

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Intellectus suus cuiq[ue] vt sit captiuandus & simplificandus: quæ item sit
Euangelica simplicitas, & quomodo eam acquirere liceat. Can. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

parere. Nam hæcenus dum ego Deus tuus te per sensibilem gratiam & internam increpationem quasi manduxi ad anteriora, non potuisti satis clare vilitatē tuæ naturæ deprehendere, vt modo. Iam verò cū interior homo quadam libertate fruitur, credis te in DEO firmiter stabilitam, quum non sentias te tam cito intrinsicis redargui vt prius. Hinc natura suas pristinas consuetudines & mores resumere incipit in multiloquio, in risu, & aliis excessibus per quæ si sapienter moderata non fuerint, externus homo tantum implicabitur, quod internum hominem sua libertate spoliabit: & magnus in spiritu dolor sequitur, plus eum nunc affligens de paruis excessibus, quam in initio in magnis, quando præ cæcitate cordis clare non cognouit, quanta quoque peccatum etiam veniale inferat animæ nocumenta, quæ nunc eo acrius deplorat, quo limpidius videt. Sed hoc soli experti gustauerūt. Beatus qui ex alieno damno monitus & cautior factus, casum suum præcauere satagit, ne Deum offendat: & qui tardus est ad loquendum, aut temere de aliis iudicandum qui curæ suæ commissi non sunt, neque id ab eo postulauerunt, neque à DEO trahitur ad alios arguendum. Verū cū necessario illi quempiam arguere incumbit, tunc in spiritu lenitatis obsecrando potius, quam imperando aliorum errata corripit, maximè quorum ipse superior non est. Et certè non leuis ars est in his medium tenere, & non esse nimis asperum, neque nimis remissum.

Proximus
quomodo
corrigendus.

Natura feruentes & impetuosus, multa negligunt præuidere, in quæ impingunt, maximè cū vident se iuste moueri: quibus diabolus multas statuit insidias, vt cū bona intentione incipiant, & finaliter suam internam pacem lædant vel etiam amittant. Sola nanque intentio bona, non sufficit ad operis bonitatem.

Intellectus suus cuique vt sit captiuandus & simplificandus: quæ item sit Evangelica simplicitas, & quomodo eam acquirere liceat.

CANON VIII.

Cum iam o anima deuota foris & intus in omnibus spiritualibus exercitiis, & moralibus virtutibus probe instituta fueris, rursus introrsum te conuerteris ad teipsam, considerans tuum subtilem intellectum, & humanam prudentiā, quanta animæ tuæ damna & impedimenta sæpenumero parturiuit & conare ipsum intellectum magis ac magis simplicare. Quia cū intellectus in simplicitate benè illuminatus fuerit à Deo, magnum animæ subsidium & ducatum præstabit. Verum hoc non absque grandi labore continget prudentibus, & ingeniosis hominibus. Nā quum vis intellectus sit in illis florida, & nobilis acuminis, idè difficillimè vult se submittere & captiuam sese reddere, sub humili simplicitate, & aliorum iudicio. Idè etiam ægrè obtinebit veram introuersionem, nimirum suo subtili acumine & occulta superbia magis procliuis semper ad diiudicandum aliorum dicta & facta, quam sui ipsius nihilitatem. Quicumque enim aliorum causis & meritis iudicandis, multo interdum tempore sese occupant eaq; tractant atque retractant, in propriis excæcantur defectibus, adè vt etiam moniti siue correpti intelligere non valeant, sed multis rationibus & argumentis excusent, confidentes bonæ voluntati, intentioni & desiderio, ex quibus sese moueri credunt. Atque adè illis fixæ inniuntur, vt multo tempore à diabolo in suo nasuto ingenio detineantur excæcati, &

Bbbb

misere

misere circumducantur, tempus suum perdentes, ne suam excitatem agnoscant. Sicq; seipos & suas tenebras non valent agnoscere, neque ad semetipos intrare, quamdiu ad alios considerandos & exteriora tractanda, & recogitanda, manent extrouersi. Neque sese relinquere volunt & abnegare, quamdiu ad obediendum aliorum voluntati rationibus & aliis medijs non inducuntur, neque conuincuntur. Alioqui dum eorum iudicio & intellectui integre non satisfiit, manent extrouersi, putantes alios errare, eisq; iniuriam facere (quam etiam non facile obliuiscuntur) quamquam meram eis veritatem dicant, & immortalitatem eorum fundum ipsis incognitum tangant. Veruntamen si paucis accipere vis ð anima fidelis, te tota via aberrare, paululum humiliato te ipsam & in fundum tuum introuertere, & considera, quam dissimilis in hoc sis mihi cœlesti sponso tuo Iesu Christo. Vide me infantem positum in præsepio, quomodo tacitus sivo me volui & ligari à dilecta matre mea, nullum ostentans ingenium, neque prudentiam, quasi nullam prorsus habuissem sapientiam, ita diuinitatem meam sub humanitate occultabam, iuxta illud exemplar prorsus oportet te formari, atque conari, Deum inuocando, te ipsam compellendo, & aliorum coertioni te submittendo, donec exemplo meo superbus intellectus tuus sub diuina sapientia sit simplificatus, & aliorum iudicio humili subiectione semper cadere paratus. Hæc autem est vera & Catholica simplicitas, humilis videlicet obedientia, & omnimoda sui abnegatio. O sancta simplicitas, quam pauci norunt & amant virtutem tuam, præsertim hoc tempore. O quantum anima deuota exultare potest in Deo, quæ te pro parte inuenire meruit, & gustare. Hæc certè cum pastoribus Deum laudare debet, quoniam noua lux in fundo suo orta est, per quam omnes virtutes crescunt, & custodiuntur. Sicut enim apes ex omnibus floribus mel colligunt, ita sancta simplicitas, ex omnibus malis quæ videt & audit, siue nouit de alijs, occasionem capit dulces virtutes exercèdi, quæ iustar vernalis herbæ abundanter illi accrescunt, foecundanturq; cœlesti rore & confortantur. Quare confidenter dico, simplicitatem istam diuinæ puritatis esse capacem. Ipsa enim idonea est, ad recipiendum donorum Dei influentiam, ipsiq; pura anima bene vtendum, eaq; Deo cum gratitudine puri & absque quacunque adhaesione vel proprietate reofferendum: quia funditus nouit se omnis boni prorsus indignam. Iure ergo repeto supradicta verba mea, in quibus simplicitas fundatur dicens: *Discite à me quia mitis sum, & humilis corde.* Hic quippe rectam vos doceo viam, in qua omnem propriam sapientiam, scientiam, artem & ingenium (quibus vester intellectus ple-rûque delectabiliter adhærere solet) captiuare oportet, & abnegare: quia superbia rarè illi abesse solet, licet occulta, cui statim familiaris, est velox ira & indignatio, quam etiam, permittente Deo, carnalia vitia comitari interdum solent, vt per ea anima excitata superbium fundam suum citius agnoscere, humiliare atque corrigere festinet. In hoc studio, obtinendi videlicet memoratas virtutes & fixe possidendi, quisquis totum tempus suum & ingenium locaret, optime vtique locasset, quia in anima superba locum nullum accipere potest sancta hæc simplicitas. In anima ne-pe simplici & humili cessant omnia argumenta, excusationes, rationesq; & cõtra-dictiones quia rationes oportet sæpenumero cedere & abire in quandam d. stam i-gnorantiam: & hoc maxime quando monitio datur pro salute audientis, etiam si à puero, vel fatuo, siue insigni etiam peccatore proferatur, quando etiam iniuriola verba vel facta simplicitatis amatori irrogantur, debet cedere, & rationibus non resistere, nisi aliud postularer necessitas: alioquin cito conscientiam suam offende-ret.

Intellectus
 vt cuique sit
 simplifican-
 dus.

Ecce 2.

ret. Simplicitas est etiam mater Deiformis sapientiae, qua virtutes scit acquirere & custodire, mala quaeque vitare, lapsum suum praevidere tam in se, quam in aliis, qui consilium quaerere & sequi volunt, suamque insipientiam simpliciter recognoscunt, permittentes se desuper ad hanc virtutem duci, & institui. Nam quaecunque anima hoc perfectius impleverit, velocius ad eam, & ad omnia bona perveniet. Cum ergo anima abintus urgeris, ut te ratione defendas, ubi non nihil iuris te habere vides, statim mente attende me silentem puerum Iesum in praesepio, quomodo omnis sapientia mea ibidem iacet quasi captivata: & meo exemplo tace, & sustine. Nam cum ego Deus tuus per misero tibi iniustum quid imponi, si tunc humana ratione te opponere volueris, facies tibi culpam, ubi antea culpa non fuit, quantum vis bene etiam intendas. Simplicitas enim haec necessario in omnibus casibus primum introvertitur in seipsam, descenditque ad profunde se humiliandum, & soli Deo gloria de omnibus dandum. Et postquam ita in seipsa humiliata fuerit, non tam facile postea a quovis occurrente gravamine laedi poterit. Tum demum humili corde & ore interrogare licebit illos, quos errare sentit, & corrigibiles sperat, hoc modo: Amice, licet mihi propter Deum respondere tibi de veritate informare, ut veritas magis clarescat non quod me cupiam iustificare. Sic, vel sic res se habet. Quod si tibi tum credere noluerit, neque intelligere, cede tu & tace, submittens te humiliter, & dicens in corde O domine, indignam me fateor, cui aliquis fidem adhibere debeat, vel audientiam dare. Sicque fideliter ores pro his quos errare vel hallucinari credideris: & ita semper aliquid lucraberis. Simplicitas nempe haec, non aliorum facta rimari, sed lucrum virtutum ex singulis ad Dei laudem quaerit venari. Et postquam quavis anima deuota memoratas virtutes ex parte obtinuerit, tum demum per eas, gratia duce, in veram transformationem & unionem cum Deo, & in suam primam originem (quae Deus est) cito perveniet, in quo sensualis & immortificatus exterior homo sub spiritu unitus, & animae deinceps absque contradictione obediens erit, ita ut Deus iam corpore & anima libere uti, & per ea velut per vinida instrumenta operari poterit, non iuxta hominis, sed iuxta suam amabilissimam voluntatem.

Natura post diversorum exercitia virtutum spiritui alioquin subiecta, quomodo discrete prudenterque regenda sit.

CANON IX.

Postquam iam homo in sui mortificatione vivifica eousque profecerit, ut corpus naturalisque inclinatio amplius non rebellet spiritui, quibus edomandis, spiritus multo haecenus labore sudavit compellendo corpus per gravia & nonnunquam indiscreta ieiunia, per vigiliis, abstinentias, paenurias & alios diversos modos, ad sequendum tractum spiritus: per quos natura iam multum debilitata est, & vires exhaustae, nimirum quia vigorosa exercitatio spiritus naturam semper pressit. Quam inquam homo hucusque profecerit, tum amplius necesse non erit violenta oppressione naturam spiritui prompte subiectam arctare: alioqui spiritum impediret, & Deum cui sua gratia frequenter recedere oporteret, propter naturae debilitatem, quae nunc adeo attenuata est & mobilitata, ut amoris impetum in omnibus sequi non valeat, qui iam adeo seruidus effectus est ut plura corpora, si lineretur, cito consumeret. Et ideo ipse Dei amor cogitur hic se captivum dare sub resignatione. Heu quantum suspensus aestuat hic amans anima, plangens suam captivitatem in mortali

Mortificata, carni & spiritui subiecta a violenta cessanda.

Bbbb 2 . . . corpo-